

Mnogopoštovani oče Provincijale, dragi Oci trećoredci, draga braćo svećenici, poštovane časne sestre, draga braćo i sestre: dragi župljani i dragi gosti,

Zar ne da nas pomalo čudi Isusova parabola, priča, u kojoj biva pohvaljen nepošteni upravitelj, koji se upušta u krađu i u korupciju? No, svaka »Isusova parabola je Božja kuća.« Bog, dakle, prebiva i u parabolama. Bog ima mnoge kuće; i to ne dobro zaključane s lokotima, nego otvorene za sve, da mi ljudi možemo ući u njih i ondje ga naći. Njegov se Sin rodio u štali, u koju su mogli ući svi: pastiri, anđeli, životinje, znatiželjnici - svi. Takve mnoge kuće u kojima možemo naći Boga omogućuju rast Božjega kraljevstva u nama i među nama. Jedna od njegovih kuća u kojima on prebiva i koja pridonosi prepoznavanju njegova kraljevstva među nama je ova današnja parabola. Zasigurno da je još jedna kuća u kojoj Bog prebiva i koja pridonosi prepoznavanju njegova kraljevstva među nama ova župna zajednica sv. Josipa, radnika, koja slavi zlatni jubilej svojega postojanja.

Bog je prebivao i prebiva u Vama vjernicima, koji činite ovu župnu zajednicu. Svatko je od Vas hram u kojemu on prebiva. Već Knjiga postanka nas uči da je čovjek jedino mjesto Božje prisutnosti na zemlji. Svatko je od nas po sakramentu krsta i potvrde hram Duha Svetoga, pomazan i posvećen. I svi zajedno smo otajstveno Tijelo Kristovo, sveti puk, narod Bogu stečen. Naše župno zajedništvo i mi kao zajednica koja slavi Euharistiju smo Bogu ugodan prinos. Mi koji činimo ovu župnu zajednicu te zajedništvo među nama je kuća u kojoj Bog prebiva.

Kuća u kojoj Bog prebiva je i ova crkva. A nije li kuća u kojoj je Bog prebivao i prije negoli je ovdje bilo crkve bio vaš prvi župnik fra Bernard Rubinić: svojom mladošću, poletom, neustraivošću, pastirskom revnošću i ljubavlju prema Bogu i prema vama, svojom lukavošću i istodobnom bezazlenošću, uspio je Božjom pomoću, u radničkom naselju u kojemu nije smjelo biti mjesta za Boga, okupiti zajednicu vjernika i postići to da su mu i neki članovi Saveza komunista poput Nikodema kriomice dolazili te su mu pomagali da pod okriljem noći potajno dopremiti stupove i na njih postaviti zvono. Nisu li i ti Vaši župljani te zvuk toga zvona bili glas i prva kuća Božja ovdje u Belišću. Bog se nastanio u nadstrešnici od kartona, u trošnoj kući, u vašim obiteljima u kojima se molilo i koje su unatoč pritisaka primale župnika na blagoslov. I mogli bismo tako redom. No, vratimo se današnjem evanđeoskom ulomku od kojega smo pošli.

Bog, kako rekosmo, prebiva i u današnjoj evanđeoskoj Isusovoj pripovijesti o nepoštenom upravitelju. Upravitelj je ušao u veliki rizik. Za njegov postupak možemo reći: to je ono kao kad netko igra na sve ili ništa; kad prihvaća rizik i sve stavlja na jednu kartu. I Isus hvali odvažnost nepoštenog upravitelja. Hvaleći ga, u stvari nam poručuje da nasljedovanje iziskuje spremnost na rizik.

Bog prebiva u riziku, prebiva u odvažnom pothvatu. Jer, vjera je istodobno oboje: odvažni pothvat i rizik. Nije li dragi fra Bernarde i Vaša vjera bila odvažni pothvat i rizik?! I nije li odlazak u samostan te na svećeničko ređenje i redovničke zavjete, te nije li odlazak jednog mladića ili djevojke pred oltar da bi čitav svoj život (duh, dušu i tijelo) položili u ruke druge osobe odvažan pothvat i rizik? Tko čuje Isusovo evanđelje i odvaži se slijedili njegovu poruku, taj uvijek nešto riskira. Riskira snagom vjere i povjerenja u Boga. Od njega se traži da sve ostavi za sobom i da ljubavlju nadomjesti mnoge zapovijedi i zakone. Kad vjerom uz nešto prionemo, uz rizik tu je i uvijek strast angažmana, gorljivost i zauzetost. Upravo zato jer je ulog tako visok, jer je toliko toga u igri, vrijedi uložiti svu snagu. Sve se u nama i sve naše snage mobiliziraju.

U načelu svi mladenci idu u brak osjećajući da je brak kuća u kojoj prebiva Bog i u očekivanju da će ga ondje i otkriti. Uz rizik, u braku je i strast angažmana. Brak traži angažman i muža i žene. Ulaskom u brak ostavlja se sve za sobom i započinje nešto novo. Duh, duša i tijelo stavljaju se u ruke druge osobe i njoj se poklanja povjerenje. Ljubavlju se nadomještaju mnoge zapovijedi i zakoni. U bračnom životu, u njegovanju bračne ljubavi i zajedništva, nema pisanih zakona, nego velikodušna ljubav, razumijevanje, darivanje i praštanje postaju stilom života i životnim zakonom.

Draga braćo i sestre, mi u svojoj sadašnjosti poznajemo i ljude koji se zalažu za druge, postaju kuća u koju možemo ući i tu otkriti nešto od Božje mudrosti i njegove prisutnosti u našem životnom hodu. I tako ti ljudi pripremaju put Božjem kraljevstvu. I Bog se očituje u njima i po njima, po njihovoj zauzetosti, angažmanu i radu. Jedna od takvih osoba je i sluga Božji, nadamo se skori blaženik, fra Pelbart Ladislav Lukač, sin Bistrinaca, koji su dio ove župe.

Ima ljudi koji iz vjere ulaze u veliki rizik, a njihov uobičajen život kao da zgušnjava, postaje osobito zauzet i intenzivan. Rizik i strast takvih ljudi pripadaju znakovima koji već sada čine vidljivim Božje kraljevstvo među nama.

To može samo ljubav: bez uvjeta, skroz na skroz, s velikim oduševljenjem, sve do opijenosti. Takve su osobe i kuće u koje se može zaći i ondje naći Boga.

Čini se da su obojica iz današnje prispodobe – i gospodar i nepošteni upravitelj - prilično lukavi. Gospodar priznaje da ga je nepošteni upravitelj uspio prevariti. No, pokazuje da je zrela i staložena osoba: umjesto da se ljuti zbog nepoštenog upravitelja ili zbog sinova ovoga svijeta, gospodar mirno odčitava stvarnost oko sebe. Uočava činjenicu da su sinovi ovoga svijeta snalažljiviji od sinova svjetlosti. I izvlači pouku: da je potrebno da i sinovi svjetlosti budu kreativniji i snalažljiviji, više angažirani i zauzeti - poput sinova ovoga svijeta: s razlikom što sinove svjetla umjesto osobne koristi i prljavih interesa nosi samo čista ljubav prema Bogu i prema drugim ljudima. Nepošteni upravitelj kao sin ovoga svijeta je znao kako će dio bogatstva pretvoriti u razumijevanje, sućut i solidarnost. No, on je to učinio radi sebe, ali sinovi svjetlosti to trebaju činiti radi drugih ljudi; materijalna dobra solidarno - puni sućuti - upotrebljavati na zajedničko dobro i u trajne, istinske, neprolazne vrijednosti.

A da bismo to mogli i da se u tome ne bismo umarali, da bismo se napajali Duha Svetoga i njegove stvaralačke mudrosti i kreativnosti, trebamo župu kao zdenac na kojem pijemo s izvora Božje milosti, dobrote, ljubavi i zauzetosti za čovjeka. Župa je uvijek zdenac na kojemu tažimo svoju glad i žeđ za Bogom, za njegovom riječju, za darom njegove milosti i oprostjenja. Trebamo ju zato kao zajednicu vjere i života. Trebamo ju kao obitelj, kao mjesto i model zajedništva u kojemu ima mjesta za sve generacije ljudi i gdje smo svi braća i sestre, sinovi i kćeri istog Nebeskog Oca. Trebamo ju kao mjesto solidarnosti i zajedništva, gdje svi imamo isto dostojanstvo bez obzira na naš socijalni položaj i porijeklo, stupanj obrazovanja, visinu primanja, pripadnost društvenoj skupini, udruzi ili političkoj stranci. Trebamo ju kao mjesto pomirenja i mira, kao obitelj u kojoj se svi članovi raduju povratku svakoga svoga odvojenog člana, s radošću ga primaju, a ako se izgubio idu ga tražiti i ne smiruju se dok ga ne nađu.

Kad je nepravedni upravitelj bio pozvan na odgovornost radi rasipanja imanja, brzo je shvatio situaciju i pita se: "Što mi je činiti?" To je pitanje koje si u određenom trenutku mora postaviti svaki čovjek pred Bogom: "Što mi je činiti?" Naime, Bog ima posvemašnje povjerenje u čovjeka. Stvara ga slobodnim i odgovornim. Daje mu i određene sposobnosti te određena materijalna dobra. Odgovornost koju čovjek ima može iskoristiti tako da prihvati prigode i izazove

koje mu donosi život i da sve što ima te samoga sebe i svoj život stavi u službu Božju, u službu života i u službu Božjih vrednota.

No, čovjek može i proigrati te iznevjeriti Božje povjerenje te sposobnosti, mogućnosti, odgovornost i slobodu koje mu Bog daje. A proigrava ih i gubi ponajprije onda kad se počne prepuštati vlastitim sebičnim interesima i vlastitoj komotnosti. Vlastiti materijalni interesi, vlastita komotnost, mogu nas sputati, zarobiti. I kad čovjek jednom počne popuštati sebi, svojoj komotnosti i svojim sebičnim interesima, onda oni postaju našim gospodarom.

Počinjemo se izmotavati, opravdavati, tražimo olakotne okolnosti, umanjujemo važnost svojih postupaka radi kojih smo prozvani, tražimo olakotne okolnosti, vadimo se na sve moguće načine, branimo se slabostima drugih, tvrdeći da ni oni nisu bolji do nas, da su još gori itd. A ukoliko je potrebno, spašavajući sebe i svoje interese spremni smo, poput nepoštenog upravitelja, posegnuti i za pogubnim postupcima koji nas još dublje uranjaju u zlo.

Draga župna zajednicu sv. Josipa, radnika, u Belišću, čestitamo ti Tvoj zlatni jubilej i želimo Ti da budeš blagoslov za sve svoje sinove i kćeri, za Provinciju franjevac trećoredaca glagoljaša i za čitavu našu nadbiskupijsku zajednicu. Amen.